

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 736

Ἔτος ΛΒ΄.

1 Μαρτίου 1977 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 3628 280

Επιβλητική παρουσία τῆς ἡγεσίας ἡμῶν κατὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΝ

ΜΕ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΤΑ ΕΤΕΛΕΣΘΗ ‘Η Έορτή τῆς ‘Ορθοδοξίας

Εὐδοκία Θεοῦ, ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος με λαμπρότητα καὶ ἐπισημότητα ἡ μεγαλύνσιμος ἑορτὴ τῆς ‘Ορθοδοξίας. Ἐκτός τοῦ ἑορτασμοῦ εἰς τοὺς Τερούς Ναοῦς, τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, ἐγένετο ἡ εἰδικὴ τελετὴ, εἰς τὸν εὐρύχωρον Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς Ἀγθούπολιν, τὴν ὁποίαν ἔχει καθιερώσει ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας, πρὸς μείζονα τιμὴν τῶν ἐνδόξων θεμελιωτῶν καὶ γενναίων προμάχων τῆς ‘Ορθοδοξίας.

Ἀπὸ ἐνωρίς ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν εἰς τὸν Ναὸν οἱ πιστοί, ἑορταστικοὶ καὶ περιχαρεῖς, ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς Ἀττικῆς, τοῦ Πειραιῶς, ἀκόμη καὶ τῆς Ἐπαρχίας, Κόρινθον, Πάτρας, Σαλαμίνα, Θεσσαλονίκην, Θήβας καὶ περὶ τὴν 4ην, ὥραν ἐνάρξεως τῆς τε-

λετῆς, ὅτε προσήλθον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αἰξέγιος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερώντιος, Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου κ.κ. Παΐσιος καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντώνιος, ὁ Ναὸς εἶχε πληρωθῇ ἀπὸ λαϊκοὺς, κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς, ὁ δὲ εὐρὺς γυναικωνίτης ἀπὸ μοναχάς, ἐκπροσώπους τῶν ἀνα τὴν Ἀττικὴν ἱερῶν Μονῶν καὶ Πουχαστηρίων — τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἐπάλξεων τῆς ‘Ορθοδοξίας.

Ἡ τελετὴ ἤρχισε μετ’ προσευχῆν καὶ μετ’ θαυμασίους Βυζαντινοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους ὑπὸ χορῶν καλλιφώνων ἱεροφαιτῶν, διευθυνομένου ὑπὸ τῶν μουσικολογιωτῶν κ.κ. Ἰωάννου Σημεωνίδη καὶ Νικολάου Κουκουλάκη. Μετὰ σχετικὴν προσομιακὴν εἰσή-

Κλῆρος καὶ λαὸς συμμετέχουν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Κυριακῆς τῆς ‘Ορθοδοξίας

γγραν τοῦ πανασιολογ. ἀρχιμανδρίτου κ. Καλλιπίου Γιαγκακουλοπούλου, ὁμιλήσεν καταλλήλως ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς πολυπαθοῦς Ἐκκλησίας μας κ.κ. Λαζάρειος, τοῦ ὁποῦν ὁ λόγος ἦτο ὄντως ἐμπνευσμένος.

Ὁ Λόγος τοῦ Μαυαριωτάτου

ΕΡΧΟΥ ΚΑΙ ΙΔΕ!

Σήμερον, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί, Τιμιώτατοι τῆς Ἐκκλησίας Λειτουργοί, Ἱερά καὶ Θεοφροῦργτος Χορεία τῶν Μοναζόντων καὶ τῶν Μοναζουσῶν, Ἡρωϊκὴ καὶ προσφιλὴς Παρεμβολὴ τῶν Γυναικῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ΣΗΜΕΡΟΝ, Πανευκλεὲς καὶ ἱστορικὴ ἡμέρα τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, Σήμερον ἡμέρα πανευφρόσυνος Θριάμβου καὶ ἀνάμνησις Θριάμβων συνεχῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διὰ τοῦτο καὶ Οὐράνιοι Ψαλμῶδοὶ καὶ ἐπίγειοι ὕμνοι, ἐν ἀγαλλιάσει πολλῇ διακηρύττουν: «Χορὸν Θεοειδῆ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, συμφώνως τιμῶμεν ὡς τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας. Οὗτοι, ἅπασαν

εἰκοναμίαν τὴν πλάνην διαλύσαντες, Ὁρθοδοξίαν τὸ φέγγος, τοῖς πέρασιν ἤγασαν».

Σήμερον, πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, γνωστὴ ὡς ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, προσπίπτοντες πανευλαβῶς πρὸ τῆς σεπτῆς καὶ ἁγίας Εἰκότος τοῦ Θεμελιωτοῦ τῆς Πίστεώς μας, Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εὐγνωμόνως φάλλομεν: «Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα Σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός».

Σήμερον, λελαμπρυσμένη ἡ Ἐκκλησία μας διὰ τῆς αἱματορέκτου ἀλουργίδος τῶν τιμῶν αἱμάτων μυριάδων Καλλινίκων Μαρτύρων καὶ Ἀγωνιστῶν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὕμνολογεῖ ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας:

«Τῶν Ἁγίων Εἰκόνων τὴν τιμὴν Θεῷ Πνεύματι, Ὁμολογεῖται Θεηγόροι, θεοφρόνως τρανῶσαντες, ὑπέστητε κινδύνους χαλεποὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

Καὶ ἐνῷ ἀκούεται ἡ τῆς εὐγνωμοσύνης ἐπωδὸς διὰ τοὺς ἀθανάτους Νεκρούς: «Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν», ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς ἡμέρας, ἄκριως διδακτικὴ καὶ ἱστορικὴ, παρουσιάζει τὸν Ἀπόστολον Φίλιππον, προσκαλοῦντα τὸν δυσπιστοῦντα ἀπόστολον Ναθαναὴλ, ὁ ὁποῖος μὲ κάποια διστακτικότητα, ἴσως

Ἐν ἀκόμῃ Στιγμότυπον ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

καί ἀμφιβαλὶν, ἤκουεν ὅτι ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ προερχόμενος καὶ ἀγνωστος εἰς τοὺς ἀνωτάτους ἀξιωματούχους τῶν Ἱεροσολύμων καὶ εἰς τοὺς Ὀρησκευτικούς ἐπισήμους αὐτῆς, ὁ ἕως χθὲς ἐν ταπεινώσει καὶ ὑπὸ ἀγιοτάτην μορφήν Ἀνθρώπου, «ὑποτασσόμενος τῇ μητρὶ αὐτοῦ», ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι τὸ «Φῶς τοῦ κόσμου», νὰ εἶναι ἡ δόξα τοῦ Ἰσραὴλ, νὰ εἶναι ἡ «Προδοσία τῶν Ἑθνῶν», νὰ εἶναι τέλος ὁ ὑπὸ τῶν ἁγίων Προφητῶν μετὰ πάθους ἱεροῦ προαναγγελθεὶς καὶ μὲ ἐλπίδας χρηστὰς ἀναμενόμενος ἀγωνισμὸς, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Ἐμμανουὴλ τῆς Χάριτος...

Καὶ ἤρκεσε νὰ προσεγγίσῃ τὸν Θεὸν Διδάσκαλον διὰ νὰ ἀκούσῃ μόνον τὴν Θεϊκὴν Φωνὴν Του, καὶ ἀποκαλύψῃ ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι «ὁ ἐπιγινώσκων τὰ κρύφια τῶν ἀνθρώπων».

Διὰ τοῦτο ἐκθαμβὸς καὶ διαπαρὼν ἐπὶ τοῖς θαυμασίοις αὐτοῖς, κάμει τὴν ὀρθὴν ὁμολογίαν τῆς Πίστειος, ἡ ὁποία ἔκτοτε ἀντηχεῖ διὰ μέσου τῶν εἰκοσι αἰώνων καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ δυσεξηρίθμητα πλήθη εὐσεβῶν καὶ ἀφοσιωμένων «λάτρευ» καὶ ὁπαδῶν τοῦ Σωτῆρος.

Ἐρχου καὶ ἴδε! Τί θὰ ἰδῇς λοιπὸν πιστὲ Χριστιανέ; Ὅτι ὁ Ἰησοῦς, καὶ Κύριος ἡμῶν, ὁ Υἱὸς τῆς Ἀειπαρθένου Κόρης τῆς Ναζαρέτ, τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀποκηρυχθεὶς ἀπὸ τοὺς ὁμοθηνοὺς αὐτοῦ καὶ ἀχθεὶς ὡς Κατάδικος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὁ προκριθεὶς διὰ λυσσαλέως ἀγνώμονος βοῆς διὰ τὸν ἀτιμωτικώτερον θάνατον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ δι' ἄκρας ταπεινώσεως, ὑποδειγματικῶς ὑπακούει εἰς τὸν Οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα διὰ τοῦτο: «ὁ Θεὸς ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς». (Φιλ. Β' 9).

Ἐρχου καὶ ἴδε πιστέ! Τὸν Κύριον παρατεινόμενον θαυμαστῶς καὶ ἀνεκφράστως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ καὶ διὰ μέσου τῶν ἀπροσμετρήτων αἰώνων ἀναγεννῶντα διὰ τῆς μυστικῆς τοῦ Παναγίου Πνεύματος Δυνάμεως καὶ Χάριτος πάντας ἡμᾶς. Ἀρκεῖ ὅμως τοῦτο νὰ εἶναι καὶ ἀπόφασις ὀριστικὴ καὶ θέλησις ἀμετάκλητος τῆς καρδίας μας.

Ἐρχου καὶ ἴδε: Τὸ Θαῦμα! Ὅπερ διὰ τῆς ἀθανάτου καὶ Ζωοποιοῦ Διδασκαλίας Του ἐξανιστᾷ τοὺς νεκρωμένους ἐκ τῆς ἁμαρτίας. Ἴδε ὅτι διὰ τῆς Διδασκαλίας ταύτης ἰδρώθη τὸ Θεῖον καὶ ἀδιάσειστον καὶ Θεοφρούρητον νοητὸν Οἰκοδόμημα τῆς ἀγιοτάτης μᾶς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς καὶ ἀδιαρέτου Ἐκκλησίας Του περὶ τῆς ὁποίας ρητῶς ὑπεσχέθη: «Πῦλαι Ἀδου οὐ κατασχύσουσιν αὐτῆς». (Ματθ. ΙΣΤ' 18).

Ἐρχου καὶ ἴδε! Οὐχὶ μόνον τὸν Τίμιον καὶ Φρικτὸν καὶ ἅγιον Σταυρὸν τοῦ Γολγοθᾶ, ἀλλὰ καὶ πλείστους ὅσους ἐτέρους Σταυροὺς Μαρτύρων καὶ Ἡρώων τῆς Πίστειος, Μαρτύρων ἀόλων καὶ ἀνυπερασπίστων Ὁμολογητῶν, ἐχόντων μοναδικὸν ὄπλον ΤΗΝ ΜΙΜΗΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, δηλαδὴ τὸ ἄδολον καὶ καθαρὸν, «τοῦ Ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ», τοῦ λέγοντος, αὐτοῖς: «Μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα τὴν

δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν».

Ἐρχου καὶ ἴδε! Τὸ ἀξιοθαυμαστότερον καὶ τόσον συγκινητικόν! Οὐδὲν συνέγραψεν ἰδίᾳ χεὶρὶ ὁ Κύριος καὶ Θεὸς Τερωτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅμως ἐξ ὧσων εἶπε καὶ ἔπραξεν: «Ἐὰν γράφητε καθ' ἐν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία». (Ἰωάν. ΚΑ' 25).

Ἐρχου καὶ ἴδε! Τὴν ἀξιοποιήσιν καὶ περιφρούρησιν τῶν ὧσων εἶπε καὶ ἔπραξεν ὁ Σωτὴρ ἐν τῷ κόσμῳ, τόσον θαυμαστῶς καὶ ἐνζήλως, ὥστε ὁ Θεὸς Παῦλος, τὸ «στόμα Χριστοῦ», κατὰ τὴν Πατερικὴν Γραμματολογίαν, ἐπιθεμῶν τὴν διατήρησιν τῆς ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΟΣ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, προειδοποιεῖ καὶ ἀφυπνίζει τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλῆςου: «Ἐξ ὧν αὐτῶν, ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὅπως αὐτῶν», (Πρ. Κ' 30).

Ὁ δὲ Ἠγαπημένος Μαθητὴς Αὐτοῦ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὕστερον θὰ ἀπεκάλυπτεν εἰς τοὺς Χριστιανούς: «Πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθησαν εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. Δ' Ι) καὶ ὅτι «Νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν», διὰ νὰ καταλήξῃ μετὰ πικρίας πολλῆς: «Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἄλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν». (Αὐτ. 18—19).

Ἴδοὺ λοιπὸν τὸ συνεχιζόμενον καὶ παρατεινόμενον καταπληκτικὸν θαῦμα: Ἐρχεσθε καὶ ἴδετε οἱ πιστοί! Καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ θλιβεροῦ μετώπου, τῶν ἐκ τῶν ἐνδον ἐχθρῶν, ἦτοι, τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας ὀττινες, πικρὸν τὸ εἰπεῖν, ἐξεπήδησαν, οὐχὶ μόνον ἐκ τοῦ θεωρουμένου Θεολογικοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου **ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟΥ** ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, δίδονται πείσμονες καὶ συγκλονιστικαὶ μάχαι.

Νικά ὅμως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πανίερρον Οἰκοδόμημα ταύτης παραμένει ἀκλόνητον! Διατηρεῖ τὴν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ καὶ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΤΟΥ Τερωτοῦ Αὐτῆς ἀνόθευτον, τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς, Θεία Χάρτι καὶ εὐλογία Κυρίου, παρελάβομεν καὶ ὑπερήφανοι κατὰ Θεόν, ὕψηλά, πολὺ ὕψηλά κρατοῦμεν καὶ διακηρύττομεν, ἐνωμένοι ἐν τῇ πανιέρῳ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οὕτως ὥστε: «Οὕτω φρονούμεν καὶ αὐτῷ λαλοῦμεν καὶ οὕτω κηρύττομεν, ὥς οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, καὶ ὥς ὁ Κύριος ἐβράβευσεν καὶ ὥς ἐξ ἀρχῆς ἡ ἀγιοτάτη αὐτοῦ Ἐκκλησία παρέλαβεν καὶ ὥς οἱ Θεόπνευστοι Πατέρες ἐδογματίσαν καὶ ἡ Χάρις ἔλαμψεν καὶ ἡ ἀλήθεια ἀποδεδείκται καὶ τὸ ἐπάραιον ψεῦδος καὶ ἡ ὑποκρισία ἀπελήλათ».

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα!

Κατὰ τὴν εὐσημιον ταύτην ἡμέραν, ἡμέραν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡμέραν τῆς θριαμβευτικῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καὶ Θαυματουργῶν ἡμῶν Εἰκόνων, ἡμέραν ἱερῶν ἀναμνήσεων μεγάλων ἁγίων καὶ καυστικῶν ἰδρώτων τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ δούλων προγόνων ἡμῶν δι' ἕνα καὶ μόνον «ἰῶτα», καλούμεθα καὶ ἡμεῖς ἅπαντες εἰς αὐτοφάν καὶ αὐτηγόαν τοῦ θαύματος τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν.

ΕΡΧΕΣΘΕ ΠΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΙΔΕΤΕ!

Τὸ «ἔρχεσθε», ἐρμηνεύεται, ὡς ἀπονήρευτος, ἀπροκατάληπτος ἀπατριάστος, αὐθόρμητος, πηγαῖα,

σταθερά, συμμετοχή πάντων εις τὴν ἡμετέραν Ἱερὰν Παρεμβολὴν ἦτις, οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ, προέκτασις καὶ παράτασις καὶ συνέχισις τῆς πρωτοχριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς καταφόρτου δηλαδὴ Κιβωτοῦ ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Πατερικῆς εὐλογίας, ἐκ τῆς ἀνοθεύτου καὶ βασιλοπρεποῦς γραμμῆς, τῆς ἀμεταθέτου καὶ σταθερᾶς, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰσὺς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ Παναγράντου αἵματος ἐχάραξεν.

Ἐρχεσθε ἐπὶ τῶν Ἐπάλξεων τῆς Ἱστορίας, ἀδελφοί!

Ἀδελφοί μου! Κατὰ τὰς κρατούσας σήμερον θυελλώδεις καὶ ἄκρως δυσμενεῖς παγκοσμίους συνθήκας αὕτη ἡ προσέλευσις δεόν νὰ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ πρόφρων, ἀπὸ καρδίας δηλαδὴ! Εἶναι ἡ προσέλευσις αὐτῇ, ἐπιτακτικὴ καὶ ἀπαραίτητος καὶ ἀναγκαιοτάτη!

Διότι τότε καὶ μόνον θὰ «ἴδῃτε»! Τί ἐπετεύχθη, οὐχὶ μόνον κατὰ τὴν ἀγκαθόσπαρτον πορείαν τῆς δισχιλιετοῦς ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα πενήντα τρία ἔτη, ὅποτε μὴ δρᾷ Γνησίῳ καὶ ἀκραφνῶν Ὁρθόδοξον Χριστιανῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς Ὁσιωτάτους Ἀγιορείτας σταυροκρατοῦντας Πατέρας καὶ ἐτέρους Κληρικούς διέγειρον ἀπασαν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ Φιλίππους ἕως Κρήτης διὰ νὰ ἀκουσθῇ τὸ ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ τοῦ Οὐρανόδαμονος Θεοῦ Παύλου.

Ἐρχου καὶ ἴδε πιστὲ Χριστιανέ!

Τὸν Θεοδώρητον στέφανον ὅστις περιβάλλει τὴν ἀγωνιζομένην ἡμῶν Ὁρθόδοξον Παρεμβολήν, ἦτις ἀντιπαλαίσα καὶ ἀντιπαλαίους πρὸς μυριάδας ἐμποδίων καὶ ἐχθρῶν αὐτῆς, κρατᾷ ἀναπεπταμένην καὶ ὑπερήφανον τὴν Ἱερὰν Σημαίαν ἐπὶ πενήντα τρία ὁλόκληρα χρόνια ἔχουσα τὴν διλεκτὸν βαρυσήμαντον ἐπιγραφὴν:

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ!

Πατέρες καὶ ἀδελφοί! Ὡς ἀκούσωμεν τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη» δι' ὅλους ἐκείνους οἵτινες προσηλθόν ἡμῶν, ὄντες καλοὶ καγαθοὶ καὶ γνήσιοι ὁμολογηταὶ καὶ τηρηταὶ τῶν Πατρῶν ἡμῶν Παραδόσεων.

Ἦρεῖς δέ, ἅς ὁριστικοποιήσωμεν τὴν θέσιν ἡμῶν μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ εὐλογημένων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μὲ κύρια γνωρίσματα **ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ, ΤΗΝ ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΝ, ΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑΝ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΥΤΗΝ** ἐν πᾶσι, ὥστε, ἀπὸ τὰ μύχια τῶν καρδιῶν ἡμῶν, νὰ ἀνέρχεται, εὐκαίρως ἀκαίρως, εἰς τὰ χεῖλη πάντων, ἡ αὐτὴ ὁμολογία, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν προσέβη ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀπονήρευτος ἐκεῖνος Ἰσραηλῆτης, ὁ μετ' ἐπειτα Ἀπόστολος Ναθαναήλ:

Ραββί, σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.
σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ,
Σὺ, εἶ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου».
Γένοιτο.

Εἶτα, ἡ ἐκλεκτὴ χορωδία ἐφαλλε καὶ ἄλλους ὠραίους ὕμνους καὶ αἶνους, οἱ ὅποιοι κατένυσαν τὰς καρδίας καὶ προσέδιδον τὸν πανηγυρικὸν τόνον εἰς τὴν σεμνὴν τελετὴν. Ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Κυρίου παρηκολούθει μὲ ἱερὰν ὑπερηφάνειαν καὶ ἡθικὴν ἱκανοποίη-

σιν τὰ ἐγκωμαστικά τροπάρια τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐβίωνε τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς. Καὶ οἱ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς, καθήμενοι πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης, ἡμικυκλικῶς ἔχοντες εἰς τὸ μέσον τὸν Μακρ. Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ πλακισιόμενοι ὑπὸ τοῦ ἡρωϊκοῦ Ἱερατείου, παρουσίαζον ἐνα ἐξόχως ἐπιδλητικὸν ἱεροπρεπὲς σῆμα, ἀκαταβολοῦντες ἀγωνιστικότητα καὶ ἐμπνέοντες ἀποφασιστικότητα πρὸς συνέχισιν τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι πρωτοπόροι.

Ἀκολούθως, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, ἐγκριτος δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, κ. Νικ. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ ὅποιος ἀνεφέρθη εἰς τὸ γεγονός τῆς πραγματοποιήσεως τῆς εἰδικῆς ταύτης τελετῆς ὑπὸ μόνων τῶν παλαιοσημολογιτῶν, διότι, ὡς εἶπεν «οἱ παλ) ται, ὡς γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, αἰσθάνονται βαθύτατα καὶ βιώνουν τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἀνέπτυξεν τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀποδώσας θαυμασίως ταύτην καὶ ἀνεφέρθη εἰς τοὺς ποικιλιωγμούς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους ταύτης, οἱ ὅποιοι ἐπιδιώκουν τὴν νέκρωσίν της, εἰπὼν χαρακτηριστικῶς:

«Ἀλλὰ ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ζήσῃ! Διότι εἶναι Θεοπαράδοτος. Εἶναι δένδρον Θεοφύτευτον, ἀγλαόκαρπον, τὸ ὅποιον προῦρισται νὰ ζήσῃ, εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα, διὰ νὰ σκορπίῃ τὸ Θεῖον ἄρωμα τοῦ μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς».

«Ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ζήσῃ, εἶπεν ὁ εὐφραδὴς ῥήτωρ, διότι ἀγρυπνοῦν ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς οἱ παλ) ται, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ ἰδεῶδες τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένον μὲ τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποίου αὕτη ἀποτελεῖ τὸν ἀνεκτίμητον πνευματικὸν θησαυρόν».

Ὁ λόγος τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου, διδακτικὸς, καὶ συναρπαστικὸς, προεκάλεσεν ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ εὐσεβὲς ἀκροατήριον.

Τέλος, ὠμίλησε δι' ὀλίγων, καὶ ὁ κ. Ἀνδρέας Λύρας, ὑπάλληλος τοῦ Ταμείου Παρ)κῶν καὶ Δανείων, ἀναφερθεὶς εἰς τὸ λάμπρον τῆς τελετῆς καὶ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας, μετέφερε δὲ καὶ χαιρετισμὸν τοῦ παλαίμαχου ἀγωνιστοῦ ταύτης διολογιωτάτου μοναχοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη, μὴ δυνηθέντος νὰ παραστῇ λόγῳ ἀσθενείας του.

Καὶ ἔληξεν ἡ ἀλησμόνητος αὕτη τελετὴ μὲ τὸ δοξαστικὸν «τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ Χορὸς» καὶ τὴν φήμην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ταύτην ἐτήμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν αἰ βουλευτῶν κ.κ. Ἀθαν. Κρίκος καὶ Ἡλ. Βουγιουκλάκης, ὁ ἐπίτ. Ἐπιθεωρητὴς Τελωνείων κ. Γ. Τζιγνόπουλος, ὁ κ. Γ. Μαρκουλάτος, ὁ κ. Στ. Κιούσης, τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Φιλοπώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας μας κ.ἄ.

Συγχαίροντες ἐκ θαθέων, εὐχόμεθα ὁλοφύχως ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς σκέπη πάντοτε τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, τὸν ὁποῖον ἐπὶ 50 καὶ πλέον ἔτη, σθεναρῶς διεξάγουν οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἀποφασιστικὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν του, ἀγῶνα αἱματόδρεκτον, ὁ ὅποιος δὲν εἶναι ἀγῶν μόνον διὰ τὸ πάτριον καὶ νόμιμον ἐορτολόγιον

Ἡ Κυριαὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ἐορτάζουν τὰς ἐπετείου-
των καὶ δὴ τὰς ἐπινικίους τῶν. Αὗται καλοῦνται ἔθνη
καὶ ἐορταί. Εἰς αὐτὰς ἐξαίρονται αἱ ἀρεταὶ καὶ ἡ αὐ-
τοθυσία τῶν προγόνων, ἡ δεξιότης καὶ ἡ ἐμπειρος
στρατηγικὴ ἱκανότης. Σκοπὸν ἔχουσι αἱ ἐορταὶ αὗται
νὰ διαγείρουν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν τῶν νέων καὶ νὰ
παροτρύνουν αὐτοὺς ἵνα καὶ οὗτοι ὅταν παραστῇ ἀνάγκη,
θυσιάσθωσιν ὑπὲρ τοῦ θωμοῦ τῆς Πατρίδος. Ὅπως
λέγει καὶ τὸ ἀρχαῖον ρητὸν «εἰς αἰῶνός ἀριστος ἀμύ-
νεσθαι περὶ Πατρίδος».

Οὕτω καὶ ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία.

Ἀπὸ τῆς Ἀρχῆς τῆς συστάσεώς Αὐτῆς μέχρι σή-
μερον διεξάγει νικηφόρους ἀγῶνας. Εἰς τὸν θωμὸν τῆς
πίστεως ἔχουσι θυσιάσθῃ ἀναριθμητοὶ στρατιᾶι μαρτύ-
ρων καὶ ὁμολογητῶν.

Νεαραὶ ὑπάρξεις ἀκόμη καὶ ἄωρα θρέψη δὲν ἐ-
δειλάσαν ἐμπρὸς εἰς τὰς θωπείας ἢ τὰς ἀπειλὰς τῶν
βασάνων, τῶν ὀμωμάτων διωκτῶν τῆς πίστεως. Ἄν-
δρες καὶ γυναῖκες ἀπὸ ἐπιφανεῖς οἰκογενεῖας καταγό-
μενοι ἀκόμη καὶ βασιλικά σκήπτρα ἐνδεδυμένοι, ἐπρο-
τίμησαν νὰ θυσιάσουν ὅτι πολῦτιμον εἶχαν καὶ αὐτὴν
ἀκόμη τὴν ζωὴν τῶν, ἵνα ἀπαλεύσωσι τὰ αἰῶνια καὶ
ἀτελείωτα ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου.

Αἱ μάχαι ὑπὲρ τῆς Παναγίας μας Ὁρθοδοξίας
αἵτινες κατὰ καιροὺς ἐδόθησαν, εἶναι ἀπὸ μεμονωμένα
ἄτομα, ἀπὸ ομάδας Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Εἶναι καὶ
νίκαι τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα τὰ ὁρ-
θοδοξα Πατριαρχεῖα διὰ τῶν προκαθημένων Ἱεραρ-
χῶν καὶ Μητροπολιτῶν ἐνίοτε καὶ εὐλαβῶν Ἡγουμε-
νων καὶ Μοναχῶν συνήρχοντο εἰς οἰκουμενικάς Συνό-
δους καὶ τῇ ἐπικλήσει τοῦ παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ
πνεύματος παρέδιδον εἰς τὸ ἀνάθεμα τοὺς ἀμετανόη-
τους αἰρετικούς καὶ ἐστερέωναν τὴν πίστιν διὰ τῶν
ιερῶν Θεοπισμάτων, τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων λε-
γομένων.

Μία ἀπὸ τὰς οἰκουμενικάς Συνόδους εἶναι καὶ ἡ
τελευταία μέχρι σήμερον ἡ λεγομένη ἐβδόμη καὶ Ἁγία
Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Αὕτη συνεκροτήθη κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα μ.Χ. καὶ
κατεδίκασε τὴν αἵρεσιν τῆς εἰκονομαχίας. Ἡνωμένη ἡ
Ὁρθόδοξία τῶν ὁκτῶ πρώτων αἰώνων διαρρήχτως κα-
τεδίκασε τὸ μέγα τῆς εἰκονομαχίας ἀμάρτημα παρα-
δόσασα τῷ αἰωνίῳ πυρὶ τοὺς μὴ προσκυνούντας τὰς
ἁγίας εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ πάντων
τῶν Ἁγίων.

Ταύτην τὴν ἐπέτειον ἐκλήθησαν ἅπαντες οἱ Ὁρ-

θοδοξοὶ Χριστιανοὶ νὰ ἐορτάσουν καὶ κατὰ τὸ 1977.

Πόσῃ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν αἰσθάνονται ἐκεῖνοι
ποῦ πραγματικά ἐνοιῶσαν τὸ βάθος, τὸν πλοῦτον καὶ
τὴν χαρὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γιγνίσαι καὶ ἀνόθευτος Ὁρθόδοξία. Ἡ ἀληθὴς πί-
στις τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πάγκalos καὶ ὡραία αὕτη νύμφη
τοῦ Χριστοῦ ἦρτις ὅλη ὁλοκαμπτής καὶ ὡραία μὴ ἔχου-
σα σπῖλον ἢ ρυτίδα. Ὅσα ἀρνησομεθά σε φίλη Ὁρ-
θοδοξία ἡχεῖ σὰ ὦτα μας ἡ φωνὴ τοῦ σοφοῦ Ἑρμενίου.
Ὁ χωρεὶ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως ἀντιχεῖ ἡ
φωνὴ τοῦ ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁρθόδοξία εἶσαι ἡ μὴν σάνης σωτηρίας. Ἡ μόνη
ἀληθὴς ὁδὸς δι' ἧς διήλθεν ὁ Ναζωραῖος Ἰησοῦς Σου
καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ σου ὠδήγησες τὰς ἀναριθμήτους στρα-
τιάς τῶν ἁγίων εἰς τὴν Οὐράνιον Πατρίδα. Σὺ εἶσαι
ἡ γέφυρα ἡ μετὰγουσα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανοὺς. Σὺ εἶ-
σαι ἡ κιβωτὸς τῆς νέας διαθήκης. Σὺ ἔχεις, τὸ ἀνόθευ-
τον γάλα καὶ ἐκτρέφεις τοὺς πιστοὺς καὶ καθιστὰς αὐ-
τοὺς μετόχους τῆς βασιλείας σου.

Μεγάλῃ μας ἡ χαρὰ ὅπου τὴν σήμερον ἡμέραν
ἐνίκησεν ἡ Ὁρθόδοξία καὶ ἐπεσφράγισε τὰς οἰκουμε-
νικάς συνόδους.

Σήμερον ἐξέλιπον οἱ ζηλωταὶ τῆς πίστεως. Οἱ
ἀκραίφνης φύλακες τῆς ὀρθοδοξίας δὲν ἐξέλιπον καὶ
δὲν θὰ ἐκλείβουν. Ὅμως εἶναι ὄντως ἀπογοητευτικὸν
τὸ κατάντημα τῶν λεγομένων ἡγηγάρων τῶν Ὁρθόδο-
ξων Πατριαρχείων. Καὶ οὗτοι ἐορτάζουσι τυπικῶς τὴν
Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας μάλιστα δὲ ἐν τῷ Φαναρίῳ
ἀναγιγνώσκουσι καὶ τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐν
ταυτῷ ὅμως ἀνταρθοδόξους ὁμολογίας κηρύττουν. Ἀ-
κυλῶτως συμπερσεύχονται μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ δὴ
ἐσχάτως διακηρύττουν ὅτι θέλουσι συνεργασθῇ μετ' ὁ-
λων τῶν θρησκειῶν καταδικάζοντες τὸν φανατισμὸν.
Ἀπὸ τὴν μιὰ ἀναγιγνώσκουν «πᾶσι τοῖς αἰρετικοῖς ἀνά-
θεμα τρίς (Συνοδικὸν τῆς Ζ' οἰκ. Συνόδου) ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος ἀγκαλιάζουν τοὺς αἰρετικούς καὶ ὁμιλοῦν
περὶ ἐνότητος τῶν παρασυναγωγῶν, τὰς ὁποίας καλοῦν
Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας.

Ἄν ὁμιλήσης περὶ ἑορτολογικῆς μεταρρυθμίσεως
θέλουσι σοὺ ἐπιτεθῇ ἀκόμη καὶ οἱ λεγόμενοι συντηρη-
τικοί. Δὲν πειράζουν αἱ δέκα τρεῖς ἡμέραι, ἀρκεῖ πού
δὲν ἐθίγησαν τὰ δόγματα. Μήπως στὴν εἰκονομαχίᾳ
ἐθίγησαν δόγματα; Ἐπίστευον ἀκραίφνης οἱ εἰκονο-
μάχοι τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ μόνον τὰς ἁγίας εἰκόνας δὲν
προσεκύουν ἀποκαλοῦντές αὐτὰς χρίσματα καὶ σάνι-
δια. Ὅμως μετὰ 130 ἔτη ἀγῶνος, ἰδοὺ ἡ Ἐκκλησία
συνερχομένη ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι παραδίδει τοὺς ζῶν-
τας καὶ ἀποθανόντας εἰκονομάχους τῷ αἰωνίῳ πυρὶ.

Ταῦτα ὅς ἴδουν καὶ οἱ Νεοσημιολογῖται καὶ μὴ
δαικνίζονται στὰς 13 ἡμέρας. Δὲν εἶναι 13 ἡμέραι
ἀλλὰ ἀρνήσις τῆς Θεοπνεύστου παραδόσεως αἰώνων,
ἐθίγη τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ

τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ δι' ἁπλὴν τὴν Ὁρθοδοξίαν, διὰ
τὴν διατήρησιν ταύτης ἀνοθεύτου καὶ ἀπαρχαράτου
ἐν παντί ὅπως ἀκριδῶς μᾶς τὴν ἐκκληροδότησαν οἱ Ἁ-
γιοὶ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες. Γένοιτο!

κυριώτερον είναι προδεδεικασμένη ή μεταρρυθμίσις υπό τριῶν κανονικῶς συγκεκροτημένων παγορθοδόξων Συνόδων. Ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἐορτολογίου εἶναι οἰκουμενισμός. Ἐν τῇ πράξει.

Ὅφειλουσιν ἅπαντες σήμερον ἂν ἐπιθυμοῦν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των νὰ ἐνταχθῶσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ἀγωνισθῶσι κατὰ τῆς λύμης τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τῆς συγχρόνου παλαιρέσεως μιμούμενοι τοὺς προκατόχους ἡμῶν ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατέρας τοὺς συνεληθόντας εἰς τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Τότε ἐκπληροῦται πλήρως τῆς Μεγάλης αὐτῆς ἐορτῆς τὸ νόημα.

Ἄς ἱκετεύσωμεν τὴν θεόλεκτον στρατιάν τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας, ἥτις συγλήθην εἰς τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καὶ σήμερον ἀγάλλεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ μείνωμεν πιστοὶ τηρεῖται τῶν Ἱερῶν δογμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ λάμπῃ εἰς τὰς ψυχὰς μας ἕως τῆς ἐσχάτης μας ἀναπνοῆς. Μὲ τὴν πατρῶαν εὐσέβειαν νὰ ἀπέλθωμεν τοῦ ματαίου διου τούτου ἵνα ἔχωμεν καὶ τὴν ἐλπίδα τῶν Οὐρανίων ἀγαθῶν.

Ἄλλως τε ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψει, ἀνευ Γνησίας Ὁρθοδοξίας σωτηρία δὲν ὑπάρχει.

Στὴν 25η Μαρτίου 1821

25η Μαρτίου. Ἡμέρα Ἐλευθερίας!

Τετρακόσια σχεδὸν χρόνια ἐπέπρωτο τὸ ἐνδοξόν Ἑλληνικὸν Γένος, ὃ φωτοδότης αὐτὸς φάρος τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ ζήσῃ, νὰ θρηνησῇ, καὶ νὰ στενάξῃ κάτω ἀπὸ τὸν ζυγὸν ἐνὸς λαοῦ εἰς ἡμαγρίαν κατάστασιν εὐρισκομένου, ἐνὸς αἰμοχαροῦς κατακτητοῦ. Ἐδασανίσθη, ὑπέφερεν, ἀλλὰ δὲν ἔχασε ποτὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐθνικῆς του ἀποκαταστάσεως. Τὸ πνεῦμα του δὲν λύγισε, ἡ φυχή του δὲν ὑποδουλώθηκε, καὶ ἐνίκησε τοῦ γένους ἡ φυχή, αὐτὴ μονάχα εἶχε μείνει ἀδούλωτη. Οἱ λίγοι καὶ ἄσπλοι καὶ ἀσύντακτοι ἐνίκησαν μὲ ὀλόκληρη Αὐτοκρατορίαν. Ποῖος εἶναι ἄραγε ὁ λόγος τῆς μεγαλουργίας τῆς Φυλῆς μας; δὲν εἶναι βέβαια ἕνας μόνον... Ὁ βασικώτερος ὅμως εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία ἡ ΠΙΣΤΙΣ. Ἡ βαθειὰ πίστις, τὴν ὁποίαν αἰῶνες καὶ αἰῶνες ἐκαλλιεργοῦσε στὶς καρδιὰς τῶν ὑποδούλων ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὡς Μητέρα στοργικὴ! Αὐτὴ παρηγοροῦσε τὰ σκλαβωμένα ἀδελφία μας καὶ ἐθέριευσεν στὰ στήθη τους τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ δίκαιος Θεὸς θὰ ἐλευθερώσῃ τὸ Ἔθνος. Ἐπίστευαν οἱ Ἕλληνες ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ νικήσῃ τὴν ἀδικίαν, ἡ ἀλήθεια τὸ ψέμα, ἡ ἐλευθερία τὴν δουλείαν, ὁ Σταυρὸς τὴν Ἡμισέληνον.

Καὶ ἔλαμψε αὐτὴ ἡ πίστις σ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος, καὶ δὲν ἔπαυε ποτέ, καὶ ἀλλοίμονον ἂν πάψῃ, ἡ πίστις αὐτὴ νὰ θερμαίνῃ τὰ στήθη ὅλων μας. Καὶ καθὼς στεκόμεθα εὐλαδικὰ μπροστὰ στὸ θαῦμα τῆς διπλῆς ἐορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου ἐπιβάλλεται νὰ φέρωμεν στὴν μνήμη μας τὰ βαθυστόχαστα λόγια τοῦ Ἱωάννη Καποδίστρια «Ἡ Ἑλλὰς χωρὶς τὴν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ τὸ εὐῶδες ἄρωμα τῶν προγονικῶν μας παραδόσεων εἶναι: Βασιλεὺς χωρὶς στέμμα, στρατιώτης χωρὶς πανοπλία, ἄνθρωπος χωρὶς εὐνοία...».

25η Μαρτίου, ἱστορικὸς σταθμὸς τοῦ Ἑθνους, φωτεινὸν μετέωρον στὴν αἰώνια ροὴ τοῦ χρόνου, ὃ δρᾷ

μὸς τῆς Λευτεριάς μας, ἡμέρα ἐθνεγερσίας διὰ τὴν ἐνδοξὸν πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ ἡμέρα πανανθρώπινου σωτηρίας.

ΕΓΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Πάλλευκας ὁ Ἀρχάγγελος τῆς Παρθένου Μητρὸς φωτίζει τὸ κελλίον τῆς σκλαβωμένης Πατρίδας, διὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν λυτρωτικὸν χαιρετισμὸν ἐκ τῆς δουλείας «Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ».

Ἀπὸ τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα ἀναφην τὸ αἷμα καὶ γοργὰ ξανακύλισε εἰς τὰς φλέβας καὶ ὥπλισε μὲ δύναμιν τὰς στιβαρὰς χεῖρας, ποὺ ἐκράτησαν τὸν σκληρὸν καὶ ἀνίσον ἀγῶνα.

Καὶ ἕνα ΡΑΣΟΝ ἐξέφυγε μέσα ἀπὸ τίς ἀλυσίδες τῆς πικρῆς δουλείας, καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε, μένει καὶ θὰ μένῃ αἰωνίως σύμβολον ἀκατάλυτον τῆς αἰωνίας Πατρίδος, ἐναγκαλισμένης μὲ τὴν αἰωνίαν πίστιν, τὸ Ράσον ἀδέλφωσεν Ὁρησκείαν, Πατρίδα καὶ Πίστι καὶ Λευτεριά στὴν πύξιν τῆς τελετῆς τῶν αἰώνων.

Καὶ τότε ἀκούσθηκε, ἀπ' τὴν Ἁγία Λαύρα, μὲ ἀνακούφισιν ὁ ὄρκος τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, ἐπάνω ἀπὸ τοὺς γονατισμένους, ἐμπρὸς εἰς τὴν ὡραίαν Πύλιν, προκρίτους καὶ τὰ διασταυρωμένα σπαθῆ τους «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ» ἐρρίγησαν τὰ σώματα καὶ αἱ φυχαὶ ὠρθώθησαν.

25η Μαρτίου. Ἡμέρα φωτός, δόξης, ἀθανασίας ἐθνικῆς.

Μὲ ἀπλωμένα τὰ φτερά της ἡ δόξα ἐπέταξεν ἀπὸ τὸ ἀθάνατον Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Λαύρας πρὸς ὅλας τὰς γωνίας τῆς ἐλληνικῆς γῆς, ποὺ ἀπλωνόταν σ' αὐτὴν ἡ εὐλογία τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, καὶ ἔφερε τὸ μήνυμα τῆς Ἐλευθερίας.

25η Μαρτίου, ἡμέρα - σύμβολον ἀκατάλυτον καὶ ἀθάνατον.

Ἀθάνατοι ἥρωες τοῦ 21. Κλίνομεν τὸ γόνυ εὐλα-

Οἰοδομιυή Στήλη

«Τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν» (Ιωάν. Ιστ, 22).

Κάθε ἄλλο παρὰ χαριόσυνος ἦτο ἡ περίστασις, ὅταν ὁ Κύριος ἐδίδεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν υπόσχεσιν περὶ μονίμου καὶ ἀναφαιρέτου χαρᾶς. Τούναντιον, τοὺς εἶχεν εἶπει πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ κλαύσουν καὶ νὰ θρηνηθῶν αὐτοὶ, διότι θὰ ἐστεροῦντο τῆς αἰσθητῆς παρουσίας Του. Θὰ ἐμεσολάβει τὸ ὀδυνηρὸν σταυρικὸν πάθημα. Ποία ἔμμε παρήγορος καὶ χαριόσυνος ἀντίθεσις! Ἐνῷ προλέγει τὸν βαρὺν χειμῶνα τῆς προδοσίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς ἀρνήσεως, συγχρόνως παρέχει καὶ τὴν χαρὰν τοῦ ὑπόσχεσιν τῆς ἐκ νέου συναγωγῆσεως. «Πάλιν δὲ ὁφθαλμοὶ ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά». Θὰ σὰς ἴω καὶ πάλιν ὅχι μόνον ὅταν μετὰ τὴν ἀνάστασίν μου θὰ ἐμφανισθῶ κατ' ἐπαγγέλῃν ἐνώπιόν σας, ἀλλὰ κυρίως ὅταν, διὰ τῆς νέας ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἰσέλθῃτε, ὅταν κατέλθῃ καὶ σκηνώσῃ μέσα σας ὁ «ἄλλος Παράκλητος», τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, θὰ εἰσθε ἡνωμένοι μαζί μου. Καὶ τὴν χαρὰν αὐτὴν πλέον «οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν». Κανεὶς δὲν θὰ ἠμπορεῖ νὰ σὰς τὴν στερήσῃ. Θὰ εἶναι χαρὰ παντοτεινὴ, ἀναφαιρέτος, διότι ἐγὼ θὰ εἶμαι αἰωνίως ἡνωμένος μαζί σας.

«Τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν». Ἀναλογισθῆτε, ἀδελφοί μου, τὴν υπερκόσμιον αὐτὴν χαρὰν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. «Ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον», κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην τῆς ἐγδόξεως Ἀναστάσεώς Του ἡμέραν. Χαίρουν καὶ ἀγάλλονται κάθε φοράν ποῦ Τὸν βλέπουν νὰ ἐμφανίζεται ἐνώπιόν των κατὰ τὰς τεσσαράκοντα ἐν συνεχείᾳ ἡμέρας, εἴτε εἰς τὸ ὕπερφαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, εἴτε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας τοὺς ἐπισκεπτεται, εἴτε εἰς τὴν Βηθανίαν τοὺς εὐλογεῖ. «Μετὰ χαρᾶς μεγάλης» ὑποστρέφουν εἰς Ἱερουσαλὴμ εὐθὺς μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν εἰς τὸν οὐρανὸν Ἀνάληψίν Του. Ποῖος δὲ νὰ περιγράψῃ τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Κυρίου Ἀποστόλων, ὅταν ἐδέχθησαν κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν τὴν χάριν τοῦ Παρακλήτου; Ἐκεῖ τὴν γῆν εὐρίσκοντο, ἀλλὰ τὴν χαρὰν τοῦ οὐρανοῦ ἀπελάμβανον.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐξεπληρώθησαν ἐξ ὁλοκλήρου. «Πάλιν δὲ ὁφθαλμοὶ ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν». Καὶ ἡ χαρὰ αὕτη πλημυρίζει τὰς ψυχὰς τῶν ὅχι μόνον ὅταν τὸ κήρυγμα τῶν γίνεται εὐ-

πρόδεκτον ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ πιστεύουν αἱ χιλιάδες τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπιστρέφουν τὰ ἔθνη ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν. Χαίρουν οἱ ἅγ. Ἀπόστολοι καὶ ὅταν δέρωνται καὶ κακοπαθοῦν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ. (Πράξ. ε' 41). Χαίρουν, ὅταν φυλακίζονται καὶ συκοφαντοῦνται καὶ καταδικάζονται. Χαίρουν, ὅταν ὀδηγοῦνται εἰς παράνομα δικαστήρια καὶ ὀφίστανται διωγμούς καὶ θλίψεις καὶ στερήσεις ἀνεκδιηγήτους. «Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου» (Κολοσ. α' 24), ἀναφωνεῖ ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Ὅλοι δὲ μαζί ἀπειθονόμενοι πρὸς τοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐθαύμαζον τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν καρτερίαν των, τοὺς ἐδεβαίωναν ὅτι ἦσαν «ὡς λυπούμενοι, ἀεὶ δὲ χαίροντες» (Β' Κορινθ. στ' 10).

Ὡς ἐκ τούτου, οὐδὲ αὐτὸ τὸ μαρτύριον ἐπεσκέαζε τὴν χαρὰν των, ἀλλὰ μάλλον τὴν ἐπηλύτῃ. Ἰδοὺ ὁ Πέτρος εἶναι, λέγει, συγκαινῶνς, συμμέτοχος τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, διότι χάριν Ἐκεῖνου πολλὰ ὑπέμενε, ἀλλὰ διακηρύττει ὅτι θὰ εἶναι «καὶ τῆς μελλούσης ἀποκαλύψεσθαι δόξης κοινωνός» (Α' Πέτρ. ε' 1). Καὶ χαίρει λοιπὸν καὶ ἀγαλλιᾶ καὶ σκιρτᾷ. Ἰδοὺ καὶ ὁ Παῦλος. Δὲν τὸν τρομάζει ὁ θάνατος. Δὲν τὸν ἐπηρεάζει τὸ ὄδυον τῆς ἐκδόσεως τῶν περιπειτῶν του. Τὴν χαρὰν τῶν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλων κανεὶς ἄνθρωπος, κανὲν πράγμα δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ. Διότι κανεὶς δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ἀποχωρίσῃ ἀπὸ τὸν Χριστόν. «Τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν». Ἀλλ' ἡ διαθεβαίσις αὐτῇ τοῦ Κυρίου δὲν ἐδόθη μόνον εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ δὲν ἰσχύει μόνον δι' αὐτούς. Ἐδόθη καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς ὅλων τῶν αἰώνων. Ἐπειδὴ ἡ χαρὰ τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι καρπὸς καὶ δῶρον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐπειδὴ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, αὐτὸ ἐνεργεῖ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ μεταδίδει εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν θεῖαν χάριν, ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι πρῶτος νόμος ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν γνησίων Χριστιανῶν. Δὲ ἀκούετε τὸν θεὸν Ἰακώβον τί μὰς διδάσκει; «Πάσαν χαρὰν ἡγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοὶ περιπέσῃτε ποικίλοις» (Ἰακ. α' 2). Καὶ ὅταν ἀκόμη σὰς συναντοῦν θλιβερά καὶ δυσάρεστα περιστατικά, μὴ λυποφύγετε, μὴ μελαγχολεῖτε, μὴ ἀπελπίζεσθε. Διατηρεῖτε ἀκμαῖον τὸ φρόνημά σας καὶ ἀκόμη περισσότερον χαίρετε τὴν ἐν Κυρίῳ χαρὰν, δεχόμενοι μὲ ὑπομονὴν κάθε τι ποῦ ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ σὰς συμβαίῃ. Ἰδοὺ οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἰουδαίας κατὰ τὴν ἀποστολικὴν ἐποχὴν. Οἱ μὴ πιστεύσαντες εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Ἰουδαῖοι διήρπασαν τὰς παρουσίας ἐκείνων ποῦ ἐπίστευσαν. Οἱ πλοῦσοι ἔγιναν διὰ μᾶς πένητες. Οἱ συντρέχοντες καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πτωχοὺς, εἶχον τώρα οἱ ἴδιοι ἀνάγκην βοηθείας καὶ περιθάλψεως. Πῶς

δικὰ μπροστὰ στὴν ὑπερτάτη θυσία σας, καὶ ὀρμίζομεθα πῶς τὸ λάβαρον ποῦ ὑφίστατε, εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν, μὲ κάθε θυσίαν θὰ τὸ κρατοῦμε πάντοτε ὀφειλά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

ἀντιμετώπισαν τὴν θλίψιν ἐκείνην : Μὲ ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν, ἀκόμη δὲ περισσότερον μὲ εἰρήνην καὶ χαρὰν. Δὲν ἀκούετε τὸν θεὸν Παῦλον πῶς τοὺς ἐπαινεῖ; «Τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὁμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε» (Ἑβρ. ι' 34). Ἐκείνοι τότε. Ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἔτσι φέρονται οἱ ἀληθινοί, οἱ γνήσιοι τοῦ Κυρίου μαθηταί. Μήπως οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες τὸ ἴδιο δὲν ἔκαμαν; «Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως, χαίροντες τοῖς ἐλπίζομένοις», ὑπέμενον τὰ φρικτὰ μαρτύρια, ἀντισταθύνοντες τὴν ἀρχὴν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεώς μας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἀποθλύποντες εἰς τὴν αἰώνιον ἀναπαύσιν.

Πενεὶς ἀναμφιδόλως, ἀδελφέ μου, ὅταν σὲ ἐπισκέπτεται ἀσθένεια ὀδυνηρά. Κλαίεις θεδαίως, ὅταν ἀποχωρίζεσαι διὰ τοῦ θανάτου ἀπὸ πρόσωπα προσφιλή καὶ ἀγαπητά. Στεναχωρεῖσαι, ὅταν σὲ πληγώνουν τὰ βέλη τῆς συκοφαντίας ἢ σὲ συναντᾷ κάποιο δυσάρεστον περυστακίον. Ὅμως ἐὰν εἶσαι Χριστιανὸς πραγματικός, μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου θὰ αἰσθάνεσαι τὴν ὑπερκόσμιον ἐκείνην παρηγορίαν, τὴν χαρὰν ἐκείνην τὴν μυστικὴν καὶ οὐρανίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος μᾶς ὑπεσχέθη. Κανεὶς ἄνθρωπος, καίμυ δὲν νάμεις τοῦ κόσμου τούτου δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀναστῇ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν λόγων καὶ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Κυρίου. «Τὴν χαρὰν ὁμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὁμῶν». Ἀρκεῖ ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς μαζί μας. Μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν καρδίαν μας, ἡνωμένοι ὁργανικῶς μαζί Του, πῶς νὰ μὴ χαροῦμεν «χαρὰ ἀνεκλάλητον καὶ δεδοξαμένην;» (Α' Πέτρ. α' 8).

Κυρίε μου Ἰησοῦ! Καθὼς περνοῦν αἱ ἡμέραι τῆς ἐπιγείου ζωῆς μου, πολλοὶ ἀφορμαὶ παρουσιάζονται διὰ νὰ διώθουν τὴν χαρὰν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου. Σὺ ὅμως, φιλόανθρωπε καὶ πολυεύσπλαχνε, ὑπεσχέθης ὅτι τὴν χαρὰν ποὺ σὺ μᾶς δίδεις, κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς τὴν ἀφαιρέσῃ. Κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς τὴν στερήσῃ. Εἶναι ἡ χαρὰ αὕτη ἐγκατεδρυμένη ἀπὸ Σὲ εἰς τὸ βάθος τῆς υπάρξεώς μας, διότι ἐκεῖ κατοικεῖς Σὺ, ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς μας. Σὲ εὐχαριστῶ, Κύριέ μου, διὰ τὸ θεῖον δῶρον τῆς χαρᾶς ποὺ μᾶς χαρίζεις, διὰ νὰ γλυκαίνῃς τὸν πόνον καὶ φυγαδεύῃς τὴν λύπην ἀπὸ τὰ δυσάρεστα τοῦ θένου γεγονότα. Ὡς πανάγαθος δὲ καὶ στοργικὸς ποὺ εἶσαι, χάρισέ μου καὶ τὴν αἰώνιον καὶ ἐνδοξὴν χαρὰν τῆς οὐρανίου Βασιλείας Σου. Ὁ Κύριε, ἀξίωσέ με νὰ ἀκούσω καὶ ἐγὼ μαζί μὲ ὅλους τοὺς ἐκλεκτοὺς Σου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας Σου τὸν χαριζόμενον λόγον Σου: «Ἐῴσεσθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου». Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὡς καὶ ἀπαραίτητως ἀναφέρεται τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἐπαρχιαυὰ Νέα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΡΑΜΑΣ
(ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, 1977)

Μετὰ πάσης σεμνοπρεπείας ἐωρτάσθη ἡ ἐτήσια ἐορτὴ τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας. Τὴν ἐορτὴν ἐτήνησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν ἀρχιερέων τῶν πληρωσίων Κοινοτήτων, ἐκ Δράμας καὶ ἐκ Καβάλας. Ἐλάμπρυναν τὴν ἐορτὴν οἱ Κληρικοὶ μας Λιδ. Τερεῖς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος, Ἰωάννης Χ. Δήμιου καὶ ὁ Τεροδιάκων Ἀμβρόσιος Α. Νικηφορίδης. Τὸν πανηγυρικὸν ἐκήρυξεν ὁ π. Μιχαὴλ, Ἐφημέριος Δράμας.

ΔΡΑΜΑ, Ἰανουάριος 1977

Ἐφέτος, λόγῳ ψυχροσάββατου, ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐωρτάσθη τὴν ἐπομένην Κυριακὴν τῆς Ἀπόκριφ καὶ συντελοῦσης τῆς καλοκαιρίας καὶ τῆς παρουσίας τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θωμακοῦ Σεβασμιωτάτου κ. κ. Καλλινίκου, ἐλαμπρύνθη ἔτι περισσότερο. Οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ καὶ σχολικοὶ παῖδες κατέκλυσαν τὸν ἱερὸν ναὸν καὶ πλείστοι ἀπὸ τὸ προαύλιον τούτου, παρηκολούθησαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν. Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμιώτατος, εἰς τὸ τέλος ἐγένετο Θεῖα καὶ Ἱερὰ Λιτανεῖα. Ἐν τέλει, εἰς τοὺς προσκυνητάς, τοὺς μακρόθεν ἐλθόντας, παρετέθη τράπεζα γεύματος καὶ μὲ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου ἔλαβε τέλος ἡ Ἱερὰ πανήγυρις τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

ΣΕΡΡΑΙ, Ἰανουάριος 1977

Μὲ τὴν ἐφετεινὴν ὀνομαστικὴν ἐορτὴν τοῦ Ἐφημερίου Σερρῶν Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἐθνομίτου Ὁρφανοῦ, οἱ Σερραῖοι ἀδελφοὶ ἀπὸλαυσάν μίαν ἀνέκφραστον πνευματικὴν πανδασίαν πανηγυρικὴς Θεῖας Λειτουργίας διὰ τῆς παρουσίας καὶ συμμετοχῆς τεσσάρων Ἀρχιερέων, ὁπῶ Τερέων καὶ ἐνὸς Τεροδιακόνου. Ἐκ τῶν Ἀρχιερέων ἔλαβον μέρος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Λυξέντιος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. κ. Γερόντιος, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. κ. Ἀντωνίου καὶ Φθιώτιδος καὶ Θωμακοῦ κ. κ. Καλλίνικος. Ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς ἐγένετο τὸν περικαλλῇ ἱερὸν ὄντως ναὸν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου. Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Ἐφημέριος Κορωπίου Ἀττικῆς Ἀρχιεπισκόπος Χρυσόστομος.

Ἀπὸ τὸν νομὸν Δράμας προσῆλθον καὶ οἱ τρεῖς Κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.

Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ., ὁ ἐορτάζων ἐδέχθη τὰς εὐχὰς πάντων καὶ εἰς τοὺς ἐκ μακρὰν παρέθεσε πλουσίαν Ἀβραμαϊκὴν Τράπεζαν.

Στιγμιότυπα από τήν Τήνο

Ἀπό τήν τελετήν τῶν Θεοφανείων εἰς τήν νήσον Τήνον

Ἀπό τήν ἑορτήν τῆς εὐρέσεως τῆς εἰκόνος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (29 Ἰανουαρίου) ἑορτάζομένης ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Δημ. Λαγουροῦ κ. λ' Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Τήνου.

Ἡ Στήλη τῶν Ποιμένων

Περὶ ἱεραγικοῦ ἡθους (Ἠθολογία)

Α' Περὶ σεμνοπρεπείας

Τί εἶναι σεμνοπρέπεια: Σχετικὴ πρὸς τὴν ἱεροπρέπειαν εἶναι καὶ ἡ ἱερατικὴ σεμνοπρέπεια, ἥτις εἶναι σεμνότης, δηλ. ἡ μετὰ συστολῆς ἐνέργεια εἰς πάσας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ ποιμένου, εἰς τε τοὺς λόγους, τὰς κινήσεις καὶ ἐν γένει τὰς πράξεις αὐτοῦ. Τοιαύτην δὲ σεμνότητα ἔχουν οἱ σώφρονες καὶ εὐλαβεῖς κληρικοί, οἱ ἐμφορούμενοι ὑπὸ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀναλογιζόμενοι τὸ ὄψος τῆς ἀποστολῆς των. Ἡ γνησία καὶ οὐχὶ ὑποκριτικὴ σεμνότης εἶναι ἐκδήλωσις τῆς ἡθικῆς τελειότητος καὶ ἐκπληγάζει ἐκ τῆς φυσικῆς ἐσωτερικῆς σεμνότητος τῆς ψυχῆς, εἶναι δὲ ἀπλή, σταθερὰ καὶ ἀμετάβλητος. Ἐνῶ ἡ ἐπίπλαστος καὶ δολία σεμνότης καλεῖται ὑποκρισία καὶ ἀπάδει τοῖς κληρικοῖς.

Χαρακτηριστικὰ τῆς σεμνότητος: Ἡ ἀληθὴς καὶ γνησία σεμνότης καταφαίνεται εἰς πᾶσαν συμπεριφορὰν τοῦ ποιμένου, ὅστις παρασιάζει πάντοτε σεμνότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν, ἐκδηλουμένην εἰς τὴν καλὴν στάσιν τοῦ σώματος, εἰς τὴν φυσικὴν διάθεσιν τοῦ προσώπου, εἰς τὸ ἀφελές βλέμμα του, εἰς τὰς ἀπερίττους καὶ ἡρέμους χειρονομίας του, εἰς τὸ δάδισμά του, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ εἶναι νωθρόν, οὔτε διασπικόν, ἀλλὰ τακτικόν καὶ ὁμαλόν, εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του, ἥτις πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ καὶ ἀπλή, οὐχὶ δὲ ρυπαρὰ ἢ ὑπὲρ τὸ δέον κομψή καὶ μὲ ἀνοικτὰ χρώματα. Ἐπανορθὸν δὲ καὶ διδάσκων τοὺς ἁμαρτάνοντας, πρέπει νὰ ἔχῃ ὄψος γλυκὺ καὶ ἀθόρυβον, χωρὶς νευρικὰς κινήσεις καὶ ἐκδηλώσεις θυμοῦ καὶ ὀργῆς.

Β' Περὶ ἱεροπρεπείας

Τί εἶναι ἱεροπρέπεια: Ἱεροπρέπεια εἶναι ἡ συμμόρφωσις ὅλου τοῦ βίου τοῦ ποιμένου πρὸς τοὺς ὅρους καὶ κανόνας τῆς ἱερατικῆς πολιτείας, ἥτοι ἡ πλήρης συμμόρφωσις αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν. Ὁ κληρικὸς δὲν εἶναι ὡς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ζῇ καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ὁποίων ἐκλήθη νὰ θεραπεύσῃ, διότι ἀφ' ἧς ἐχειροτονήθη, πρέπει νὰ διακόψῃ πάντα δεσμόν μετὰ τῆς προτέρας ζωῆς του καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὸ πνευματικὸν ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμένου του. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ζῇ βίον πνευματικόν, ἅγιον, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ, ἵνα ἀναδειχθῇ «ἅλας τῆς γῆς καὶ φῶς τοῦ κόσμου». Τοῦτο δὲ ζητεῖ καὶ ὁ Θεὸς Χρυσόστομος ἀπὸ τὸν ἱερέα γράφων: «καὶ γὰρ τῶν ἀκτίων αὐτῶν καθαρτέραν τῇ ἱερῇ τὴν ψυχὴν εἶναι δεῖ, ἵνα μηδέποτε ἔρημιον αὐτὸν καταλιμπάνῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,

ἵνα δύνηται λέγειν «ζῶ δὲ σὺκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός», ὡς ὁ μακάριος Ἀπ. Παῦλος.

Ἡ ἱεροπρέπεια ἐν παντί: Τὴν ἱεροπρέπειαν δὲ ταύτην πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ποιμὴν ὅχι μόνον ἐντὸς τοῦ Ναοῦ κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τελετῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ καὶ πάντοτε, διότι παρακολουθεῖται ὑπὸ πάντων εἰς πάσας τὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του καὶ κρίνονται αὐστηρῶς καὶ αἱ μικρότεραι παρεκτροπαὶ του, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐρμηνεύων τὰ ἐντάλματα τοῦ Εὐαγγελίου, διδάσκει τὰ καθήκοντα τῶν Χριστιανῶν καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ παρέχῃ ἑαυτὸν ὑπόδειγμα μιμήσεως, ἐὰν δὲ αἱ πράξεις τῆς ζωῆς του εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὰ ὑπ' αὐτὸ διδασκόμενα, τότε περιφρονεῖται ὑπὸ πάντων. Ὡστε ἂν ὁ ποιμὴν παρέχῃ ἑαυτὸν, ὡς ὑπόδειγμα, ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς μεγάλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, περιφρουρεῖ τὴν ἱεροπρέπειαν καὶ δὲν γίνεται αἰτία σκανδάλου τῶν πιστῶν.

Αἱ ἐκ τῆς ἱεροπρεπείας ὠφέλειαι: Ἡ ἱεροπρέπεια εἶναι λίαν ἐπωφελὴς εἰς τοὺς ποιμένας διότι καθιστᾷ αὐτοὺς σεβαστοὺς εἰς τὸ ποιμνίον του, εἰς ὃ γίνεται ὁ ποιμὴν ὑπόδειγμα χριστιανικοῦ βίου ὅχι μόνον διὰ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἔργων. Ἡ ἱεροπρέπεια ἀποκρούει τὰς συκοφαντίας καὶ περιφρονεῖ τὸν ποιμένα, καθιστῶσα αὐτὸν ἀνάλογον, καθὼς λέγει ὁ Χρυσόστομος: «ἔως μὲν γὰρ ἂν πανταχόθεν ἡρμισμένος ἦ καλῶς ὁ τοῦ ἱερέως βίος, ἀνάλωτος γίνεται ταῖς ἐπιβολαῖς».

Ἀνάγκη λατὸν νὰ προσέχῃ πολὺ ὁ ποιμὴν εἰς τὴν ἱεροπρεπῆ ἐμφάνισιν, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ ἀξίωμα του σεβαστὸν καὶ νὰ δώσῃ καλὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν εἰς τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ σώσῃ ἑαυτὸν τε καὶ τὸ ποιμνίον του, ὡς διδάσκει τὸν Τιμώθεον ὁ Ἀπ. Παῦλος. (Α' Τιμ. δ' 16).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δΟΣΟΛΗΨΙΑΣ τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἥτοι ὑπόλοιπα Α)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον — Ἐλεγκτὴν — τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαρτινόλην, ἐν ταῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32 τηλ. 628.280 Ἐκ τῶν Γραφείων

Πνευματιυή Οίκοδομή

«Ίδού δὴ τι καλὸν» (Ψαλμὸς ρλβ' 1)

Σκορπισμένοι εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἤρχοντο κατὰ τὰς μεγάλας ἐσφάσεις, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ἐσφάσιν τοῦ Πάσχα εἰς τὴν ἐνδοξον πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ. ἤρχοντο ἐκεῖ διὰ τὴν λατρεύσασαν τὸν Θεὸν τῶν πατέρων τῶν εἰς τὸν ἕνα καὶ μοναδικὸν ναὸν, τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Καὶ καθὼς ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη ἐξεκινούσαν διὰ τὴν ἱερὰν ἀποδημίαν οἱ εὐσεβεῖς προσκυνῆται, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐγέμνε τὴν ψυχὴν τῶν. Ὅταν δὲ ἐγένετο συνάντησις μετ' ὁμίλους ἄλλων προσκυνητῶν, δὲν ᾔψα-νε μόνον ὁ ὄγκος τοῦ πλήθους, ἀλλὰ καὶ ἡ χαρὰ. Καὶ ὅσον ἐπλησίαζον πρὸς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ὡς κύματα ἀλλεπάλληλα ἤρχοντο τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς τὰ καρβάνια τῶν τέκνων τοῦ Ἰσραὴλ, μία φωνὴ ἀγαλλιάσεως ἀνέβαινεν ἀπὸ τὰ στόματ' ὅλων. Ἰδοὺ κι' ἄλλοι ἀδελφοί μας ἔρχονται! Καὶ ἄλλοι! Καὶ ἄλλοι! Καὶ ὡς ἐπιφώνημα θαθείας ψυχικῆς ἱκανοποιήσεως ἤκούετο ἀπὸ τὸ στόμα ὅλων ἡ χαρμύσινος ᾠδὴ: «Ίδού δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό».

Τί ὠραιότερον, τί τερπνότερον, ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι μαζί ὁμογενεῖς ἀδελφοί, νὰ ἔρχονται διὰ τὴν ἀνυμνήσουν ὅλοι μαζί τὸν Θεόν, νὰ πάρουν ὅλοι μαζί τὴν Θεῖαν εὐλογίαν Του; «Ίδού δὴ τί καλὸν...». Πόσῃν χαρὰν δοκιμάζουν οἱ ἴδιοι, ποῖαν δὲ ἱκανοποίησιν προκαλοῦν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους οἱ ὁμοσύντες ἀδελφοί. Παιδιὰ τῶν αὐτῶν γονέων, μετὰ τὴν αὐτὴν ἀνατροφήν, μετὰ τὴν αὐτὴν πίστιν, μετὰ κοινὰ ἰδανικά, συνεργάζονται ἀδελφωμένοι χωρὶς διαφορὰς, χωρὶς πρι-τριβὰς, χωρὶς φιλονεικίας καὶ διενέξεις. Καὶ ὁ κόπος τῶν, εὐλογημένος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀποδίδει πλούσια κέρδη καὶ προκύβουν καὶ εὐημεροῦν καὶ ζοῦν πολλοὺς ἄλλους. Πῶς νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ κανεὶς μετὰ τοὺς εὐλο-λογημένους αὐτοὺς ἀνθρώπους τὸν θεόπνευστον λόγον: «Ίδού δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό»;

Θὰ ἔλθῃ, χωρὶς ἄλλο, καὶ ὁ καιρὸς τῆς θλίψεως, τῆς ἀπρώστειας, τῆς ὁποιασδήποτε δοκιμασίας. Πό-σον πικρότερον καὶ βαρύτερον αἰσθάνεται τὸ ποτήριον τῆς θλίψεως καὶ τὸ βάρος τῆς δοκιμασίας ὁ ἀνθρώπος, ὅταν εἶναι μόνος, ἔρημος, ἀποξενωμένος, χωρὶς συμ-παραστάτας καὶ βοηθούς, χωρὶς ἀδελφούς καὶ φίλους! Καὶ πόσον τὸ φορτίον τῆς θλίψεως γίνεται ἐλαφρότε-ρον, ὅταν περισσότεροι συμμερίζονται τὴν θλίψιν καὶ γεύονται τὴν πικρίαν τῆς. Ὁ πόνος μοιράζεται κι' ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς ὁμονοασμένους καὶ συνεργαζομέ-νους βαστάζῃ ἕνα μισρὸν μερίδιον ἀπὸ τὸ ὅλκον βά-ρος τῆς δοκιμασίας.

Σκεφθῆτε τώρα τοὺς ἀδελφούς ὅλους μαζί νὰ συμ-προσεύχονται πρὸς τὸν Θεόν, νὰ Τὸν δοξολογοῦν, νὰ Τὸν εὐχαριστοῦν διὰ τὰς δωρεάς Του, νὰ Τὸν ἱκετεύ-ουν νὰ τοὺς χαρίσῃ πάντοτε τὴν εὐλογίαν Του. «Ὡς δρόσος Ἀερμῶν ἢ καταβαίνει ἀπὸ τὸ ὄρος Σιών».

ὡσάν τὴν δροσιὰν ἢ ὅποια καταβαίνει ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Παλαιστίνης Ἀερμῶν πρὸς τὰ ὄρη τῆς Σιών, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔτσι ἡ θεία εὐλογία κατέρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς ἐκείνους πού ὅλοι μαζί προσεύχονται πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Μήπως δὲν τὸ ὑπεσχέθη αὐτὸ ὁ Κύριος, ὅτι ὅπου εἶναι πολλοὶ μα-ζί ἡνωμένοι ἐν τῇ ὁνότητι Του, ἐκεῖ ἀνάμεσά τινι εὐ-ρίσκεται καὶ Αὐτός;

Τί δὲ νὰ εἴπῃ κανεὶς δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι συγ-κεντρωμένοι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ὅλοι μαζί, ὕμνουσιν καὶ εὐλογοῦν καὶ δοξάζουν καὶ λατρεύουν τὸν ὑπερύ-μνητον Κύριον; Εἰς αὐτοὺς ἐφαρμύζει ἐξ ὁλοκλήρου τὸ «Ίδού δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό». Διότι ἐκεῖ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἐνώπιον τοῦ ἐπιγείου θυσιαστηρίου, πλούσιοι καὶ πτωχοί, σοφοί καὶ ἀγράμματα, συναδελφωμένοι, θέ-χονται διὰ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Λειτουργοῦ τὴν δωρεάν τῆς εἰρήνης, τὴν χάριν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τὴν ἀγά-πην τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς κι' ὅλα τὰ δῶρα καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Δώσε, Πανάγαθε Κύριε, τὴν Χάριν Σου, δός τὴν πλουσίαν καὶ δραστηκὴν διὰ τὴν ἐνωθῶν οἱ ἄνθρωποι κι' ὅλοι μαζί ἀδελφωμένοι καὶ συνεδεδεμένοι μετὰ τοὺς ἀκαταλύτους δεσμούς τῆς αὐτῆς πίστεως, τῆς χριστια-νικῆς ἀγάπης, τῆς εἰλικρινείας καὶ ἀνδιωτελείας νὰ Σὲ λατρεύουν «ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ», ὡς μία οἰκογένεια ἀγαπημένων ἀδελφῶν. Καὶ Σὺ ἐκδηλώνων τότε πλήρη τὴν εὐαρέσκειάν Σου, νὰ προσθέτῃς νέας εὐλογίας καὶ νὰ παρέχῃς νέας χάριτας, διὰ τὴν ἐχω-μεν μυρίας ἀφορμὰς νὰ ἐπαναλαμβάνομεν τοὺς λόγους τοῦ Ψαλμοῦ: «Ίδού δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό». Κι' ἀπὸ τὸ στό-μα καὶ τὴν καρδίαν ὅλων τότε νὰ ἀναπέμπεται αἶγος καὶ δοξολογία, εὐγνωμοσύνη κι' εὐχαριστία πρὸς Σέ, τὸν αἷτιον τῆς συναδελφώσεως τῶν ἀνθρώπων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διευθυνσις τοῦ Περιδικοῦ μας ἐπιφυ-λάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατα τὴν κρί-σιν τῆς οἰονομήτου χειρόγραφον. Χειρόγρα-φα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

“ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἡ Ὁρθοδοξία ἔναντι τοῦ Χιλιασμοῦ

Ἡ γνησιότης τῆς Παραδόσεως καὶ ἡ ἐπιστάσις τῆς Ἐκκλησίας

Μέρος 28ον

Οἱ Προτεστάνται ἀπορρίπτουν τὴν Παράδοσιν ὡς ὄντι μὴ γνήσιαν. Παραδέχονται, καὶ πρὸ πάντων οἱ Ἰερωδίται, ὅτι Κληρικοί φιλόδοξοι ἐνόθευσαν τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν δι' ἰδίαν αὐτῶν συμφέροντα καὶ δι' ἰδίας φιλοδοξίας, διότι νομίζουν, ὅτι τὸ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μεταδιδόμενον ὑφίσταται ἀλλοίωσιν. Θὰ εἶναι ἀληθές τοῦτο, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος δι' αὐτό.

Μάλιστα δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν, ὅτι προφορικὴ διήγησις περὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος καὶ μεταβίβασιν αὐτοῦ παρὰ διαφόρων προσώπων, εἶναι παικίλη, ἀναλόγως τῆς μορφώσεως, τῆς φαντασίας, τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως τῶν διηγουμένων αὐτό.

Ἀλλ' εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν ὑπάρχει ὁ ἐνδιαφερόμενος. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐπιστατεῖ εἰς τὴν ἀνόθευτον μεταβίβασιν τῆς Παραδόσεως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, συμφώνως πρὸς τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «καὶ ὃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι».

Ὁμιλεῖ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐφέσου καὶ μαθητὴν τοῦ Τιμόθεον καὶ ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν τῶν πολλῶν μαρτύρων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ὁμιλεῖ ὁ Παῦλος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτοι εἰς τὸν Κλήρον καὶ εἰς τὸν λαόν καὶ ὑποδεικνύει εἰς αὐτοὺς τὸ καθήκον τῆς ἀνοθεύτου μεταδόσεως τῆς Παραδόσεως, τὴν ὁποίαν παρ' αὐτοῦ ἐδιδάχθησαν.

Ὁ τρόπος δὲ αὗτος εἶναι νὰ τὴν παραλάβουν πιστοὶ ἄνθρωποι, δυνάμενοι ἀνοθεύτως νὰ τὴν μεταδώσουν καὶ εἰς ἄλλους.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐπραξε τὸ καθήκον τῆς, νὰ διαφυλάξῃ διὰ τῶν αἰώνων γνήσιαν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀποστόλων μέχρις ἡμῶν.

Πρῶτοι οἱ Ἀπόστολοι ἐθέτεσαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου προφορικῶς εἰς τοὺς μαθητάς των, ὡς ὁ Πέτρος εἰς τὸν Μάρκον, ὁ Παῦλος εἰς τὸν Λουκᾶν καὶ τὸν Ρώμης Κλήμεντα καὶ εἰς τὴν πολυάριθμον ὁμᾶδα τῶν συνεργατῶν του, ὁ δὲ Ἰωάννης εἰς τὸν Ἰγνάτιον τὸν Θεοφόρον ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας, τὸν Σμύρνης Πολύκαρπον, κληθέντας ἀποστολικούς Πατέρας καὶ ἄλλους πολλούς, καὶ διὰ τούτων ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μετεδόθη εἰς τοὺς Ἀπολογητάς Πατέρας καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὴν τάξιν ταύτην εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ἀνοθεύτου Παραδόσεως δεῖκνυει ὁ Μέγας Βασιλεὺς εἰς τὸ περὶ Ἁγίου Πνεύματος βιβλίον του (κζ' 2) λέγων: «τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχουμεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων Παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παραδεξάμεθα, ὥστε ἀμφοτέρω κατ' αὐτὴν ἰσχύϊν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν».

Ὁ δὲ 8ος Κανὼν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

διαθεθαὶ τὰ ἑξῆς: «φυλάττομεν ἀκαινοτομήτους πάσας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφους ἢ ἀγράφους τεθεσπισμένους ἡμῖν παραδόσεις».

Εἶναι δὲ περιέργον, ὅτι καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀποστολικούς χρόνους ὑπῆρχον ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐπολέμουν τὸ κύρος τῆς Παραδόσεως.

Ὁ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος εἰς τὴν πρὸς Φιλαδέλφεις ἐπιστολὴν του ὑπαινίσσεται αὐτοὺς καὶ ἀποδίδει τὴν διαγωγὴν των εἰς ἐρίθειαν, εἰς τὴν ἐριστικότητά των καὶ λέγει: «Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, μηδὲν κατ' ἐρίθειαν πράσσειν, ἀλλὰ κατὰ χριστιανίαν ἐπεὶ ἤκουσά τινων λεγόντων, ὅτι, «ἐὰν μὴ ἐν τοῖς ἀρχαίοις εὖρω, ἐν τῇ εὐαγγελίῳ, οὐ πιστεύω», καὶ λέγοντός μοι αὐτοῖς, ὅτι «γέγραπται» ἀπεκρίθησάν μοι, ὅτι «πρόκειται». «Ἐμοὶ δὲ ἀρχεῖά ἐστι Χριστός, τὰ ἄθικτα ἀρχεῖα, ὁ σταυρὸς αὐτοῦ καὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ Ἀνάστασις αὐτοῦ καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ».

Διὰ τούτων τονίζει ὁ Ἰγνάτιος τὴν προφορικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ Κυρίου.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΡΟΣΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.220

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριόλης

Κάνιγγος 32 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμᾶς	60
Ἑτησίᾳ	100
Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια	6
Ἑτησίᾳ	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Γεγονότα υιοί Κρίσεις

Αι περισσότεραι σελίδες τῶν ἐφημερίδων διατίθενται διὰ τὴν περιγραφὴν ἀποτροπαίων ἐγκλημάτων, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπιδείξεις γυναικῶν, ἐλευθέρων ἡθῶν. Μέχρι πρό τινας ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἑλλάς ἀπετέλει ἐξαίρεσιν εἰς τὴν γενικὴν ἐξαχρείωσιν τῶν ἡθῶν εἰς τὰς ἄλλας Χώρας τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ὁ συγχρωτισμὸς μετὰ τῶν ἁλλοεθνῶν μὲ τὰς ἐπισκέψεις τῶν τουριστῶν, καὶ πρὸ παντὸς ἢ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποστασία καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν αἰωνοβίων θρησκευτικῶν καὶ Ἑθνικῶν παραδόσεων τοῦ ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένου γένους ἡμῶν, ἔφερον τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα.

Πρὸς τοῦτο συνετέλεσαν τὰ μέγιστα καὶ αἱ νέαι μέθοδοι διαπαιδαγωγίσεως τῶν νέων ἡμῶν, διὰ τῶν ὁποίων μεθόδων ἀφελλυνίζεται ἡ νεολαία μας, εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν κοιτίδα τῆς. Ὅλοι παριστάμεθα θεαταὶ τῆς θλιβεράς ταύτης ἐκτροπῆς τῶν νέων μας πρὸ παντός. Δυστυχῶς δὲ καὶ αἱ Κυβερνήται μας, οἱ ὅποιοι ὑπερεφηφίσθησαν ἀπὸ τοὺς συντηρητικούς Ἑλληνορθόδοξους, πρωτοστατοῦν εἰς τὴν ἐκθεμελίωσιν τῶν μέχρι πρότινος Ἑλληνορθόδοξων θεμελιῶν τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

ΤΑ ΟΥΤΩΝΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ εἶπεν ὁ Θεὸς διὰ τοὺς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἀκολασταίνοντας ἐκαίνους ἀνθρώπους: «Οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνευμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας». (Γένεσις Στ' 3) «διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας», ἀπεχαλινώθησαν τελείως αἱ ἀνθρωπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκαίνης. Ὁλόκληρος ἡ Οἰκουμένη μετεβλήθη εἰς ἓν ἀπέραντον πορνεῖον. Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπον ὧτως φρικτόν. Πάντες οἱ τότε ἀνθρωποὶ, πλὴν τῆς οἰκογενείας τοῦ δικαίου Νῶε, εὗρον οἰκτρὸν θάνατον εἰς τὰ ὕδατα τοῦ τρομεροῦ ἐκαίνου κατακλυσμοῦ. Τὸ αὐτὸ συνέβη μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, τὰ ὅποια ἐπυρπόλησεν ὁ Παντοκράτωρ Θεὸς διὰ πυρὸς καὶ Θείου, διὰ τὴν Γενικὴν ἀκολασίαν των, διασωθείσης καὶ τότε μόνον τῆς οἰκογενείας τοῦ Δικαίου Λώτ. Ἡ αὐτὴ καθολικὴ τιμωρία ἀναμένει καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους τῆς πορνῆρας καὶ μοιχαλίδος γενεᾶς ἡμῶν, ἐὰν δὲν ἐπιστρέψωμεν ἐν μετανοίᾳ, ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός, εἰς τὸν φιλόανθρωπον Πατέρα καὶ Δημιουργὸν ἡμῶν Θεόν. Ὅντως «πάσα παράβασις καὶ πασαισχή, ἔλαβε τὴν ἐνδικον μισθοποδοσίαν» (Ἑβρ. Β' 2).

«ΟΙ ΧΑΛΕΠΟΙ ΚΑΙΡΟΙ»

Ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐμπνεόμενος ὁ Μέγας τῶν Ἑθῶν Ἀπόστολος, γράφει πρὸς τὸν ἀγαπητὸν του μαθητὴν Τιμόθεον μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Τοῦτο δὲ γίνωσκε ὅτι ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καί ροι χαλεποί. Ἔσονται γὰρ οἱ ἀνθρωποὶ φίλαντοι, φιλόφρονες, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεύσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι,

ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διὰ βολοὶ, ἀκρατεῖς, ...φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι». Καὶ οἱ τῆς Χριστιανικῆς ἀποχρώσεως, «ἔχοντες μὲρψωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι (δ' Τιμόθ. γ' 1-5).

Τὰ ἀνωτέρω προφητικὰ τοῦ Θεορρήμονος Ἀποστόλου λόγια, ἀπεικονίζουσιν σαφῶς τὴν πνευματικὴν κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας. Ὅντως δέ, κατ' αὐτήν, «οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν πάντες ἐξέλκιναν, ἅμα ἠχρευώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός», γράφει ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος, ἐπαναλαμβάνων τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ Προφητᾶνακτος Δαυὶδ (Ρομ. Γ' 11).

Ἀλλὰ πῶς θὰ προσανατολισθῶν πρὸς τὸ καλὸν οἱ ὅποιοι, ὡς ἐκ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως διὰ τὸν Λαόν, προβαίνουν εἰς τὴν κατάργησιν ὠρισμένων αἰωνοβίων ἱερῶν θεσμῶν, ὡς τὸν τοῦ γάμου, διὰ τῆς θεοπίστεως τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου καὶ ἄλλων τινῶν.

Ὁ μέχρι πρότινος εὐσεβέστατος, κατὰ τὴν συντριπτικὴν του πλειοψηφίαν Ἑλληνικὸς Λαός, ἐπηρεαζόμενος ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν καὶ κακοῦθιαν πολλῶν τουριστῶν, ἐπισκεπτομένων τὴν χώραν μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀποδημίας του, ὕφίσταται μεγάλῃν ἠθικὴν φθοράν, ἐφ' ὅσον οὐδὲν τὸ ὀργανωμένον γίνεται διὰ τὴν προφύλαξιν του ἀπὸ τοὺς τόσους φοβεροὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἀντιμετωπίζει. Τί δὲ νὰ εἰπωμεν δι' ἀρκετοὺς ἀξιοθρηνητοὺς νέους τῆς ἐποχῆς μας;

Εἰς αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των πολλοί, μὲ τὴν χρῆσιν τῶν ναρκωτικῶν καὶ τὴν ἀχαλίνωτον ζωὴν, ἀποχαινοῦνται, γηράσκουν καὶ ἀχρηστεύονται.

Ἀλλὰ πῶς θὰ προσανατολισθῶν πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν τὰ ἡγαπημένα μας αὐτὰ παιδιὰ, ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλληνοχριστιανικὴ διαπαιδαγωγίσις των ἀντεκατεστάθη διὰ τῆς ὕλικης Ἑπικουρείου τοιαύτης; Διὰ τε τοὺς νέους δὲ καὶ τοὺς μεγάλους ἀσώτους τῆς ἐποχῆς μας ἔχουν θέσιν τὰ τοῦ θεοκήρυκος Ἀποστόλου ἱερὰ λόγια: «ὦν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπιγεία φρονούντες!» (Φίλιπ. γ' 19). Θεὸς των εἶναι ἡ κοιλία ἀντὶ δὲ νὰ αἰσθάνωνται ἐντροπὴν διὰ τὰς ἠθικὰς των παρεκτροπὰς, τοῦναντίον καυχῶνται δι' αὐτὰς ἀσυνειδήτως. Πλειστοὶ, καταληφθέντες ἀπὸ μανίαν ἀντιπαραδοσιακὴν, «κάτω τὸ κατεστημένον» κραυγάζουν.

Τὰ ἀνωτέρω καὶ πλεῖστα ἄλλα, συνθέτουν μίαν κατάστασιν κρισιμωτάτην διὰ τε τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένον ἔθνος ἡμῶν.

Πρέπει νὰ μείνωμεν ἀδρανεῖς εἰς τοὺς τοσοῦτους καὶ τηλικούτους κινδύνους, οἱ ὅποιοι μᾶς περιβάλλουν; Ἀλλὰ «τὸ ἐφρησυχάζειν ἐν τοῖς τοιούτοις ἀρνήσεις ἱδρὸν εἶναι», ἀποφαίνονται οἱ θεοφόροι Πατέρες.

Θὰ ἀφήσωμεν τὴν αἰματὶδρεκτον ἱερὰν Παρακαταθήκην ἡμῶν, διὰ τὴν ὁποίαν μᾶς μισοῦν οἱ ἐχθροὶ καὶ μᾶς φθονοῦν οἱ φίλοι μας, ἐκθετον εἰς τὰς ἐπινοίας των παρανόμων; Ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἐνεπνευσθήσαν καὶ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ

Ἡ ὀψίστη Θυσία.

«Ἐξηγγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῇ τιμῇ σου Λίματι· τῇ Σταθῇ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγγασας ἀνθρώποις. Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι».

Τὸ τροπάριον τοῦτο φάλλει ἡ μητέρα ἡμῶν Ἐκκλησία, κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθοῦ τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Παρασκευῆς, (τὸ ἑσπέρας τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης, κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν ἀγίων Παθῶν).

Ἐἰς τὰς ὁλίγας ταύτας λέξεις τοῦ ὡς ἀνωτέρω ὑπερόχου ὕμνου, ὁ ἱερὸς Ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας, προσεπάθησε νὰ περιλάβῃ ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτάσει του: τῆς θείας εὐδοκίας καὶ αἰτία ταύτης, συγκαταβάσεως καὶ μακροθυμίας πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, τὸ προσίμουν τῶν εὐεργεσιῶν τὸ μέγεθος· τὸ μεγαλεῖον τῆς υπεράτης θυσίας καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἐπεληθοσαν λύτρωσιν καὶ τῆς σωτηρίας τὸ κεφάλαιον, τὴν πραγματικὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας. Ἐπέτυχε δὲ πράγματι ὅπως σκιαγραφῆσῃ τὰ γεγονότα ταῦτα, ὡς εἰς θαυμασίαν καὶ ὑπέροχον εἰκόνα....

Τὸ ἀνθρώπινον γένος ὡς γνωστόν, ἐν τῇ προσώπῳ τῶν Προπατόρων, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Ἑῤας, παρέδωκε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Παραδείσῳ, τὴν ἐντολὴν τῆς νομοθετηθείσης τὸ πρῶτον ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ νηστείας, καὶ παρήκουσιν γενόμενον ἀπώλεσε τὴν λαμπρότητα, τὴν ἀφθαρσίαν, τὴν πηγὴν τῆς Χάριτος, τὴν εὐλογίαν καὶ σκέπην τοῦ Δημιουργοῦ, καὶ μακρὰν τοῦ Παραδείσου ὡς καὶ τῆς θείας εὐλογίας εὐρισκόμενον, κατέστη ἔρμκειον τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Οἱ αἰῶνες διαδέχονται ἀλλήλους· ἡ ἁμαρτία πλεονάζει, τὰ πάθη ὡς κύματα κλυδωνιζομένης θαλάσσης καλύπτουν, κυποῦν καὶ παρασύρουν τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφὴν. Ὑψιοῖζει οὗτος πρὸς ξηρὸν φύλλον παρασυρόμενον ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου. Τὰ μῖση, ἡ διαφθορά σκληρύνουν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ κατὰ τοῦ νόμου — τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα — βαρύνει τὸν ἄνθρωπον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνοχλῆς, στενάζει, καταθλίβεται· ὀρθοῦται ἐμπρὸς τοῦ σκοτεινῶν τὸ πέλαγος τῶν θλίψεων καὶ αἱ συμφοραὶ πανταχόθεν ἐκδηλούμεναι, ὡς πῦρ κατακαίουν καὶ βασανίζουν τὴν ψυχὴν του. Ἀναζητᾷ, εἰς ἀπελπιστικὴν κατάστασιν εὐρισκόμενος, βοή-

σιν καὶ βοήθῃ σου ἐρίσασθαι. Ἡ ἀνέμοις ἀνέμῃ ἁπείθῃ πέλλει ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἄνδρας δικαίους, εὐσεβεῖς, τοὺς Πατριάρχας καὶ τοὺς Προφῆτας, πρὸς νοθεσίαν, μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν, πλησίον τοῦ Νόμου τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν Του, ἀπαρνούμενοι πρὸς τοῦτα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὰς ἐκ ταύτης θλιβεράς συνεπείας.

Παρά ταῦτα θμῶς καὶ πάλιν οἱ ἄνθρωποι σκληροτράχηλοι ἐν τῇ πραγματικότητι, καὶ ἀγνώμονες καὶ ἀσεβεῖς, ἀπειθοῦν πρὸς τοὺς Πατριάρχας, λιθοβολοῦν τοὺς Προφῆτας, τοὺς ἐξοντώνουν, τοὺς θανατοῦν. Τὰ ὄργανα τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, θεωροῦν οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐμπόδιον εἰς τὰ ἔργα των. Ἔργα τοῦ μίσους, τῆς κακίας καὶ τῆς αἰσχύνης, ἡ ἐν γένει ἐκδήλωσις τῆς κακοπροαιρέτου συνειδήσεώς των καὶ τοῦ μοχθηροῦ τῆς ψυχῆς των.

Ἐἰς τὴν οἰκτρὰν ταύτην κατάστασιν εὐρισκόμενοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διὰ νὰ ἀναγκαιώσουν τὸ κακόν, διὰ νὰ περιστείλουν τὴν διαφθοράν καὶ τὴν ἀπαθλίωσιν, ἐπινοοῦν ὡς μέσον ἐσχάτης τιμωρίας τὸν σταυρικὸν θάνατον, τὸν ἐπώδυνον καὶ ἀποτρόπαιον. Τὸ ὄργανον τῆς κατάρας, ὁ σταυρὸς, ἡ ὀψις τοῦ ὁποίου προκαλεῖ φρίκην καὶ ἀποτροπιασμόν, χρησιμοποιεῖται ἵνα κορέσῃ τὴν ἀνθρωπίνην κακίαν καὶ τὸ μῖσος. Τὴν εἰκόνα ταύτην παρουσιάζει τὸ ἀνθρώπινον γένος, μακρὰν τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ εὐρισκόμενον.

Ὁ Θεὸς Πατὴρ εἰς τὴν δημιουργηθεῖσαν τοιαύτην κατάστασιν, παιδαγωγεῖ τὸν ἄνθρωπον, δὲν τὸν ἐγκαταλείπει, μακροθυμεῖ καὶ ἀναμένει τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν του, πλησίον Αὐτοῦ τοῦ Δημιουργοῦ ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν Του, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Δίδει ἀμυδρῶς τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι καὶ πάλιν θέλει εὐδοχήσῃ διὰ τὴν σωτηρίαν του. Τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ, τὴν λαμπρὰν καὶ σωτήριον, ὁραματίσθησαν οἱ δίκαιοι, οἱ εὐσεβεῖς, οἱ ἀγαπῶντες τὸν Θεόν, δὲν ἡξιώθησαν ὅμως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των νὰ τὴν ἀπολαύσουν.

(Συνεχίζεται)

ἐμεγαλοῦργησαν οἱ Κολοκοτρώνης, Κανάρης Μακρογιάννης καὶ τόσο ἄλλοι ἥρωες, οἱ ὁποῖοι ἀντεπαρετάχθησαν κατὰ τῶν τυράννων, ὡς ὁ μικρόσημος Δαυὶδ κατὰ τοὺς τεραστίους καὶ μεγαλαύχου Γολιάθ καὶ ἐνίκησαν; Πλήρης εἶναι ἡ ἱστορία μας τοιοῦτων παραδειγμάτων, ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρι σήμερον.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Γεγονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ

Εἰς τὸ ἡμερολόγιον τσέπης 1977 παρατηρήθη μετὰ λύπης μίας, ὅτι παρελείφθησαν μερικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ Ἱ. Μοναὶ ὡς αἱ ἀχόλουθοι:

1. Ἱερὸς Ναὸς Ἀναλήψεως Σπάτων Ἀττικῆς.
2. Ἱ. Μονὴ Τιμίου Σταυροῦ Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς.
3. Παναγίας Γοργοῦπηκόου, Γεροντίσσης Μαγδαληνῆς παρὰ τὸν Κατάρακτην Διονυσίου - Ἀττικῆς. Τηλ 8033479

Ι. Νεόδημος Ἱ. Ναὸς Ἀγίων Πάντων Καμπέρας Αὐστραλίας.

1 BAKER ST AINSLIE, A.C.T. 2602, τηλέφ. 49.14.10.

ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ἦτο ἐπόμενον εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ὕλης καὶ τῆς σαρκολατρείας νὰ περιφρονηθῇ ὁ ἱερώτατος θεσμός τῆς Ἐκκλησίας ἡ «Ἁγία νηστεία».

Ἡ νηστεία ἔπαυσε νὰ εἶναι ἡ παιδαγωγικὴ τιμωρία τοῦ πνευματικοῦ διὰ τὰ τυχόν ἁμαρτήματα. Ἐπαύσε νὰ τηρηται ἡ νενομοθετημένη νηστεία ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Βλέπετε ἀκωλύτως ἐν τῷ ὀρθόδοξῳ ἡμῶν Κράτει Τετάρται, Παρασκευαὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ αὐτὴν τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν νὰ καταλύονται κρέατα ἐλευθέρως εἰς τὰ ἐστιατόρια καὶ εἰς τοὺς οἴκους.

Ἡ ταυτότης ὅλων αὐτῶν, γράφει «Ἑλλήν ὀρθόδοξος Χριστιανός», δὲν πειράζει ἡ νηστεία τὰ ἄλλα θλάπτουν σοὺ κηρύττουν. Καὶ εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ σοὺ ἀπαρημῇσιν παρέκτροπα τῶν Κληρικῶν διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν κοιλοδοουλείαν των. Μόνον ὅταν τοὺς εἰπῇ ὁ Ἱατρός, πλήρη ἐφαρμογὴ διὰ νὰ μὴ προσβληθῇ ἡ ὑγεία τους νὰ μὴ χάσουν τὴν ἐπίγειον ζωὴν των, τὴν ὅποیان ὅλοι μας εἴτε θέλομεν εἴτε δὲν θέλομεν θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐνταῦθα.

Τίποτα περὶ τὸν ἢ ἐπιβλαβὲς δὲν ἐνομοθέτησεν ἡ Ἐκκλησία. Καὶ ὅταν λέγωμεν Ἐκκλησία ἐννοοῦμεν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ λαλήσαν ἐν ταῖς οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Πρὸ τοιαύτης καταστάσεως εὐρισκόμενοι καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας ἀπολέσαντες τὸ ἀσκητικὸν πνεῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας δοῦλονται καὶ μελετοῦν νὰ νομοθετήσουν τὴν κατάργησιν τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως τῆς Θείας νηστείας. Τοῦτο ἀπεφάσισαν εἰς τὴν Δ' Προσυνοδικὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Γενεύης νὰ θέσαιν ὡς θέμα εἰς τὴν προσεχῇ ὁγδόην ὡς τὴν ἀποκαλοῦν «Μεγάλην» Σύνοδον.

«Μὴ μέταιρε ὅρια αἰῶνια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες Σου». Οὐδένα δικαίωμα ἔχομεν νὰ θίγωμεν τὸν Ἱερόν τῆς νηστείας θεσμόν ὅχι μόνον Σύνοδον καὶ ἂν ποιήσουν ἀλλὰ καὶ Ἀγγέλους ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἂν κατέλθῃ δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ διασαλέψουν τοὺς ὅρους τῆς Ὀρθοδοξίας μας.

Ἡμεῖς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀκαινοτόμητον Ἐκκλησίαν ἃς φυλάξομεν ἐπ' ἀκριβὲς (ἐκτὸς σωματικῆς ἀσθενείας) τὰς Ἱερὰς νηστείας ἀσπινὰς ἐθέσπισεν ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἵνα ἔχωμεν τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου.

Ἀξιοθωῦμεν δὲ ἐξαγινισμένοι νὰ δεχθῶμεν εἰς τὰς καρδίας μας τὸν λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην μας καὶ ἐορτάσωμεν τὴν ἁγίαν Αὐτοῦ Ἀνάστασιν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑΤΑ

Καὶ πάλιν ἀκούγονται ἀντορθόδοξοι φωναὶ ἀπὸ τοῦ πάλαι ποτὲ ἐνδόξου Κέντρου τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Ἀπὸ τοῦ κέντρου Αὐτῶν ποῦ τὸν θρόνον ἐκλείσαν ὁμολογηταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας μας, ἐν οἷς Χρυσόστομοι, Φώτιοι, Παῦλοι κ.λ.π. Ἡ ὀρθόδοξος διδασκαλία δέχεται καίρια πλήγματα ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Φαναρίου τὸν Πατριάρχην Δημήτριον τὸν πιστὸν ἀχόλουθον (κατ' ἰδίαν ὁμολογίαν) τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου.

Δὲν ἀρκεῖ ἡ θλάσφημος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, δὲν ἀρκεῖ τὸ ἐπενεχθὲν σχίσμα ὅπερ ἐποίησεν τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατὰ τὸ 1924 μετὰ τὴν ἐορτολογικὴν μεταρρύθμισιν, δὲν ἀρκοῦσι αἱ ἀντορθόδοξοι ὁμολογίαι καὶ διακηρύξεις τοῦ Ἀθηναγόρα. Αἱ ἄρσεις τῶν ἀναθεμάτων καὶ αἱ συμπροσευχαὶ μετὰ τοὺς αἵρετικούς.

Ἰδοὺ καὶ νέον μῆνυμα ἡ παραλήρημα ἐκπεμπόμενον καὶ αὐθις ἐκ τοῦ Φαναρίου. Εἶναι τὸ μῆνυμα τῶν Χριστουγέννων τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου. Τοῦτο ξεπερνᾷ ὅλα, ὁ Πατριάρχης Δημήτριος πέραν τῆς ἐνότητος μετὰ τῶν αἵρετικῶν, τῶν καταχρηστικῶς Χριστιανῶν, ἐπιθυμεῖ συνεργασίαν μετ' ὅλων τῶν Ὁρθοδοξῶν. Μετὰ Βουδιστὰς, μετὰ Ἰσχυοδάδας, Μωαμεθανούς, Ὑλιστὰς, Εἰδωλολάτρας καὶ ἄτι ἄλλο φαντασθῆτε.

Θὰ συνεργασθῇ μετ' ὅλους αὐτοὺς διὰ νὰ πλεμίσῃ τὸν θρησκευτικὸν φανατισμόν. Φανατισμόν δὲ ἐννοεῖ τοὺς ζηλωτὰς τῆς πίστεως. Ἐκείνους ποῦ θέλουν νὰ κρατήσουν ἀνόθευτον τὴν γνησίαν ὀρθοδοξίαν.

Ἀς συμμαχήσῃ μετ' ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς ὀρθοδοξίας.

Δὲν θὰ δυνηθῇ ὅμως νὰ ποιήσῃ οὐδέν.

Μὲ ὁσουςδήποτε καὶ ἂν συμμαχήσῃ δὲν θὰ καταπνίξῃ τὴν γνησίαν φωνὴν τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεως, οἵτινες δὲν θὰ λείψουν ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος τούτου. Λυπούμεθα δι' αὐτὸν καὶ τοὺς ὁπαδοὺς του, οἵτινες παρέδωκαν τὴν ψυχὴν των εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ἡμεῖς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ. ἃς κρατήσωμεν ὑψηλὰ τὴν δάδα τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ ἃς ἐτοιμάσωμεν ἑαυτοὺς πρὸ τῶν Πατριαρχικῶν ἀπειλῶν. Κύριος ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἀφήσῃ ἡμᾶς ἀνυπερασπίστους.